

Oğlan ve Kelebek



Jane MEADOW

Oğlan ve Kelebek

Jane MEADOW



Lucas kelebekleri her şeyden çok severdi. Her sabah kırmızı güneş tişörtü ve yeşil spor ayakkabılarıyla verandasına oturur, kelebeklerin uçuşup geçmesini izlerdi. Büyük koyu renkli gözleri her turuncu ve siyah kanadı takip ederdi. Ama son zamanlarda bir sorun vardı. Bahçe boş ve sessiz hissediliyordu ve Lucas bahçeye giderek daha az kelebek geldiğini fark etti.



Lucas arařtırmaya karar verdi. Bez antasını alıp mahallesinde kelebek aramak iin yrd. ieklere, alırlara ve gneřli yerlere baktı. Ama btn gn sadece iki kelebek grd. 'Hepsi nereye gitti?' diye merak etti. Renkli kanatlarını ve nazık uuřlarını zlemiřti. Bir řeyler yapılmalıydı.



Okulda Lucas kaybolan kelebekleri sınıfına anlattı. Öğretmeni Bay Ellis, kırıksık ve sevecen gözlerle dinledi. 'Kelebeklerin yemek yemek ve yumurta bırakmak için doğru çiçeklere ihtiyacı var,' diye açıkladı Bay Ellis. 'Yerli çiçeklerimizin çoğu artık yok.' Lucas'ın arkadaşı Mia, hasır şapkasıyla uzun boylu ve neşeli, elini kaldırdı. 'Yeni çiçekler dikebiliriz!' dedi. Bütün sınıf heyecanla vızıldadı.



Bay Ellis sınıfa s tleęen ve koni  i eęi gibi yerli  i eklerin resimlerini g sterdi. 'Bu bitkiler kelebeklere yiyecek ve g venli bir yuva verir,' dedi, bir  i ek tarhını nazik e i aret ederek. Lucas ve Mia kararlı bir bakı  alı veri inde bulundu. 'Bir kelebek bah esi kuralım!' dedi Lucas. Sınıf sevin le baęırdı. Ba lamak i in sabırsızlanıyorlardı.



Ertesi gün herkes okul bahçesinin güneşli köşesinde buluştu. Her zamanki gibi düzenli olan Mia, sulama kabından çıkan küçük kürekleri ve tohumları dağıttı. Lucas bir toprak parçasının yanına diz çöktü, küçük elleri kazmaya hazırdı. Bay Ellis gülümsedi. 'Küçük eller büyük bir fark yaratabilir,' dedi. Çocuklar dikmeye başladı, her biri dikkatli ve gururluydu.



Lucas küçük çukurlar kazdı ve tohumları içine bıraktı. Mia pembe sulama kabını taşıyıp her tohuma bir yudum su verdi. Diğer çocuklar sütleg n, koni çi e i ve siyah g zl  Susan çi ekleri dikti. 'Bunlar kelebek m knat s  olacak!' dedi Mia. Lucas çi eklerin  zerinde dans eden turuncu ve siyah kanatlar hayal etti. Topra ı nazik e sıvazladı ve f s ldadı: 'B y y n, k   k tohumlar, b y y n.'



Günler geçti ve bahçe sessiz kaldı. Lucas her sabah kontrol etti. 'Belki kelebekler gelmez,' dedi, sesi küçüktü. Bay Ellis yanına diz çöktü. 'Doğa zaman alır,' dedi nazikçe. 'Sabırlı olmalı ve bahçemize bakmaya devam etmeliyiz.' Lucas başını salladı ve küçük bir yabani otu çekti. Pes etmeyecekti.



Sonra güneşli bir sabah Lucas küçük yeşil bir filiz gördü. 'Mia! Bay Ellis!' diye seslendi. 'Tohumlar büyüyor!' Sınıf koşarak geldi. Gerçekten de küçük yapraklar topraktan çıkıyordu. Mia ellerini çırttı. 'Bahçemiz uyanıyor!' dedi. Çocuklar sevinçle bağırdı. Suladılar, yabancı otları temizlediler ve bahçelerinin her gün biraz daha büyümesini izlediler.



Haftalar sonra bahçe yeşil yapraklar ve sıkı tomurcuklarla doluydu. Lucas çantasını getirdi ve sessizce oturup bekledi. Sonra bir turuncu parıltı! Siyah kenarlı kanatları olan bir kelebek bir sütleğen yaprağına kondu. Lucas nefesini tuttu. 'Geldi,' diye fısıldadı. Kelebek kanatlarını açıp kapadı, sanki merhaba diyordu.



Daha çok kelebek geldi. Maviler, sarılar ve turuncular çiçekten çiçeğe uçtu. Bahçe renk ve hareketle canlandı. Bir kelebek Mia'nın hasır şapkasına konunca Mia güldü. 'Bizden hoşlanıyorlar!' dedi. Lucas aralıklı dişleriyle sırıttı. 'Yuvalarını buldular,' dedi. Çocuklar çiçeklerin arasında dans etti, hiçbir kanada basmamaya dikkat ederek.



Bir öğleden sonra Lucas elini uzatmış, hiç kıpırdamadan oturdu. Bir kral kelebeği süzülerek indi ve parmaklarının üzerine yumuşakça kondu. Narin antenleri sallandı. Lucas minik ayaklarının tenini gıdıkladığını hissetti. 'Merhaba, dostum,' dedi yumuşakça. Kelebek uzun bir an orada dinlendi, sonra uçup gitti. Lucas'ın içi sevinçle doldu. Yeni bir arkadaş edinmişti.



Bay Ellis sınıfı çiçek açan bahçenin etrafında topladı. 'Görüyorsunuz,' dedi, 'doğayla dost olmak ona güvenli bir yuva vermek demektir. Bu çiçekleri siz diktiniz ve şimdi kelebeklerin yaşayacak bir yeri var.' Lucas canlılıkla vızıldayan bahçeye baktı. Anladı. Küçük özen davranışları büyük, güzel değişiklikler getirebilirdi.



Kelebek bahçesi mahallenin en mutlu yeri oldu. Çocuklar her gün orada oynadı ve kelebekler renkli dostlar gibi etraflarında uçtu. Lucas çantasını getirdi ve bazen sadece oturup izledi. Mia kâğıt kanatlarla bir kelebek geçit töreni düzenledi. Bay Ellis gururla gülümsedi. Bahçe herkes için bir sığınaktı.



Lucas küçük ellerin bile büyük bir fark yaratabileceğini öğrendi. Sabrın ve özenin dostları geri getirebileceğini öğrendi. Ve yuvanın sevgiyle inşa edilebilecek bir şey olduğunu öğrendi. Bahçe büyüdü ve çiçek açtı, kelebekler her yıl geri döndü. Lucas doğayla her zaman dost olacağını biliyordu.



Sıcak bir akşam Lucas, Mia ve Bay Ellis'le bahçede durdu. Kelebekler altın ışıktaki dans etti. 'Başardık,' dedi Mia. Lucas başını salladı. 'Onlara bir yuva verdik,' dedi. Bay Ellis elini Lucas'ın omzuna koydu. 'Onlar da bize güzellik ve dostluk verdiler,' dedi. Üçü birlikte durup kanatların uçuşunu izledi.



O günden sonra Lucas dikmeye ve bakmaya devam etti. Doğanın dostlara ihtiyacı olduğunu biliyordu ve onlardan biri olmaktan gurur duyuyordu. Bahçe, çocukların ve kelebeklerin birlikte oynadığı mutlu bir yerdi. Ve Lucas her kelebek gördüğünde gülümsedi. Küçük ellerin ve büyük kalplerin dünyayı biraz daha güzelleştirebileceğini öğrenmişti.